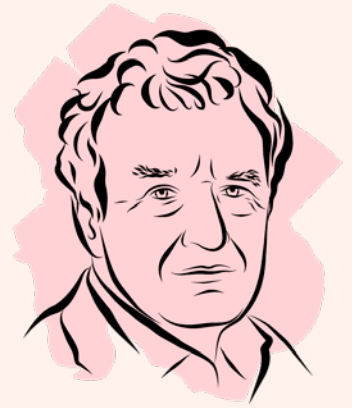

Begint de Partij van de Dieren zich een tikkeltje te vervelen?

De Europese adel deed aan vossenwerpen. Man en vrouw hielden een laken vast en dan werden er vossen of andere dieren losgelaten. Die probeerden te vluchten en renden over het laken. Het doel van dit in de zestiende en zeventiende eeuw populaire tijdverdrijf was om de dieren zo hoog mogelijk te katapulteren.

Stelletjes die goed samenwerkten slaagden er soms in om een dier meer dan 7 meter omhoog te werpen. Na afloop werden de dieren doodgeslagen. Toen Koning Frederik Willem van Pruisen in 1728 op bezoek was in Saksen, werd er een evenement georganiseerd met tweehonderd vossen. In datzelfde jaar was het feest in Dresden: daar gingen 687 vossen, 533 hazen, 34 dassen en 21 wilde katten de lucht in.

Op kermissen was katknuppelen populair. In een bierton aan een touw werd een kat gestopt en de deelnemers moesten vanaf twintig passen een knuppel gooien. Hoe harder de kat krijsde, hoe hoger de feestvreugde. Van vinken werd de ogen uitgestoken omdat ze dan mooier zongen (de 'blinde vink'). Overal in Europa waren amfitheaters waar honden met beren en stieren vochten.

De Franse (met Nederlands tintje, hij woonde hier lang) filosoof René Descartes opereerde levende honden en vond dat hun gillen niet getuigde van pijn, maar meer klonk als een bord waar een krijtje overheen gaat. Hij vond het overigens wel onaangenaam, want hij sneed hun stembanden door.

In Nederland was ganstrekken populair in de 17e eeuw. Niet alleen in de Generaliteitslanden, bij de boertjes van buiten, maar in het centrum van de macht. Over de Hofvijver werd een touw gespannen waar een levende gans aan hing. Het was een teken van behendigheid als je, staande in een wiebelend bootje, de kop van de tegenstribbelende gans af kon trekken. De Mechelse schilder Hans Bol beeldde het af. Het hangt in Kopenhagen, heet eufemistisch *Ganzenspel op de Hofvijver in Den Haag*, maar het was toch heus geen ganzenborden maar ganstrekken, met een stuk of vijftien boten en langs de kant een dolenthousiast publiek.

Aan die zelfde Hofvijver zit nu de Partij van de Dieren (PvdD), met drie zetels. Eigenlijk is dat raar. Toen Hans Bol zijn schilderij maakte (circa 1557) was die partij veel meer op haar plaats geweest en had stichtend werk kunnen doen. Voor het eerst in de geschiedenis gaan we empathisch om met dieren.

Nog eergisteren, nou ja, in de negentiende eeuw, werden 2 miljoen walvissen gedood, mede om lampen te laten branden. Dat we daarmee zijn gestopt (op Noorwegen, IJsland en Japan na, niet meer voor de lampenolie maar voor het vlees, maar toch: driewerf bah!) is een vooruitgang van jewelste, net zoals we vinken de ogen niet meer uitsteken, weten dat honden en katten pijn hebben en het gillen van ganzen niet bepaald om te lachen is.

Het bestaan van de PvdD illustreert de alsmaar voortschrijdende beschaving. Pas nu we de piramide van Maslow hebben beklommen, hebben we een goed moreel uitzicht. We zien dat dieren net zoveel waard zijn als wij, zoals de Amerikaanse primatoloog Christine Webb stelt in *De arrogante aap*, waarover de *Volkskrant* haar interviewde. De mens is niet het eindpunt van de evolutie, alle soorten hebben hun eigen unieke intelligentie.

Maar ja, als gevolg van dat voortschrijdend inzicht heeft de Partij van de Dieren niet zoveel om handen. PvdD is de paradox van de dieren. Er wordt gefulmineerd tegen de behandeling van dieren in de veeteelt. Daar zijn inderdaad helaas nog steeds excessen. Maar de waarheid is ook dat dieren hier door boeren, transporteurs en slachters beter worden behandeld dan in andere veetelende landen als Brazilië en Oekraïne.

En dus richt de PvdD zich uit arren moede op andere zaken. Zo loopt de partij voorop in de heroïsche strijd tegen snijbloemen. Bij de Algemene Beschouwingen in de Tweede Kamer hulde fractievoorzitter Esther Ouwehand zich in een blouse met de kleuren van de Palestijnse vlag. Dat riep ergernis op en mevrouw Ouwehand moest zich omkleden.

Dat fleurige bloesje kan ook anders worden gelezen. Eigenlijk bedoelde de leider van de PvdD te zeggen: 'We hebben bereikt wat we willen. Dieren hebben het behoorlijk goed in Nederland. Hier op de Haagse Hofvijver doen ze niet meer aan ganstrekken. Help, ik verveel me!'

Op de Hofvijver hingen ganzen, waar de kop vanaf werd getrokken